

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet Code rood

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.spekkiensproet.nl

www.viviandenhollander.nl

www.juliettedewit.nl

www.kinderboeken.nl

www.ploegsma.nl

Volg ons op Instagram:

 @redactieploegsma

AVI M5

ISBN 978 90 216 8452 9 / NUR 282

© Tekst: Vivian den Hollander 2023

© Illustraties: Juliette de Wit 2023

Vormgeving omslag: Joen design, Wormer

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2023

Alle rechten voorbehouden.

Dit boek is gedrukt op papier met het fsc®-keurmerk.

Zo blijven waardevolle oerbossen behouden.

Inhoud

Code geel	5
Een uitnodiging	13
Bij JP	23
Babeltruc	31
Brand!	37
Paniek	46
Op onderzoek in de buurt	54
Bij Nazima	63
Code rood!	67
Een rood potlood	76
Een ontdekking	84
Verhalen van vroeger	92
Vrienden voor altijd	100

Code geel

Het is woensdagmiddag en Sproet heeft na schooltijd afgesproken met Spekkie. Samen zijn ze onderweg naar haar huis.

‘Volgens mij gaat het vandaag gebeuren,’ zegt Spekkie ineens.

‘Wat bedoel je?’ Sproet blijft staan en bekijkt de huizen in de straat. Nergens is iets bijzonders te zien. Een van de burens zet een omgewaaide afvalbak overeind. En verderop loopt een moeder met een kinderwagen. Is dat verdacht? Of heeft Spekkie iets anders gezien? Ze is nou eenmaal graag bezig met speuren, dat weet hij allang.

Spekkie ziet de bezorgde blik van Sproet. ‘Het is niks ergs, hoor,’ zegt ze gauw. ‘Ik denk dat de mode-ontwerper vandaag gaat verhuizen.’ ‘O, aha.’ Sproet grinnikt, voor de verandering had Spekkie het een keer niet over misdaad. En inderdaad staat verderop een verhuisauto bij een huis. Vroeger was het een postkantoortje en nu is het verbouwd tot woonhuis. Een tijd lang waren er steeds schilders

en klusjesmannen bezig. Sproet heeft nog staan kijken toen ze aan het werk waren. ‘Zo, hee! Wat waait het hard,’ zegt hij dan. ‘De wind duwt ons vanzelf vooruit. Ik hoorde trouwens op tv iemand zeggen dat er vanavond kans is op zware windstoten. Ze hadden het over code geel.’

‘Wat betekent dat?’ vraagt Spekkie.

‘Het is een waarschuwing,’ legt Sproet uit. ‘Als er bijvoorbeeld mist komt. Of zoals nu: harde wind. Dan weet je dat je moet oppassen.’

‘En hoe noemen ze het als er een orkaan komt?’ vraagt Spekkie.

‘Dan is het code rood,’ weet Sproet. ‘Dan is er echt gevaar.’

‘Nou, dat hoop ik niet mee te maken,’ zegt Spekkie. Ze wijst naar een auto met open dak.

‘Kijk! Daar heb je JP.’

‘JeePee?’

‘Ja, Jan-Paul. Zo heet de mode-ontwerper,’ legt Spekkie uit. ‘Dat vertelde hij toen ik hem

laatst hier tegenkwam, maar zijn vrienden noemen hem JP. En ik mag dat ook zeggen.’ Sproet grinnikt. ‘JP? Lekker kort.’ Zelf heeft hij ook een korte naam, of eigenlijk twee korte namen. Zijn geboortenaam is Dirk, maar omdat hij toen al sproetjes had, noemde iedereen hem meteen Sproet. En dat vindt hij ook prima. Want zijn opa en zijn neefje heten ook Dirk. En zo veel Dirken in één familie is soms niet zo handig. Zeker niet als iemand die naam roept op een feestje. Dan weet je niet wie er wordt bedoeld. ‘Hoi JP!’ Spekkie zwaait naar de modeontwerper, die net zijn auto parkeert. Voordat hij uitstapt, zet hij zijn grote zonnebril af en een andere bril op. Een van de verhuizers komt naar hem toe. ‘Kunnen we de spullen voor de werkkamer uitladen?’ ‘Geef me een paar minuten. Dan maak ik ook de achterdeur open.’ Gehaast loopt JP om het huis heen naar de achtertuin. Eerst wordt er een grote tafel en een paspop naar binnen gebracht. Daarna tillen de verhuizers twee etalage-poppen uit de auto. ‘Zoo! Die zijn gaaf.’ Spekkie is meteen

enthousiast. ‘Die poppen krijgen natuurlijk alle kleding aan die JP maakt. Zo kan hij kijken of het mooi staat.’

‘Hm, zal wel.’ Sproet is niet echt geïnteresseerd. Hij geeft niet om kleding. Het liefst zou hij elke dag dezelfde broek dragen, maar dat vindt zijn moeder niet goed.

Maar Spekkie raakt niet uitgepraat over de etalagepoppen. ‘Ik wou dat ik er een op mijn kamer had. Dan zou ik er meteen allerlei vermommingen op uitproberen.’

Sproet moet lachen. Spekkie pakt het speuren soms heel erg serieus aan.

Hij weet nog dat ze zich samen een keer vermomd hadden. Dat was om iemand te achtervolgen. Met een pruik en een donkere bril op waren ze toen echt onherkenbaar.

Spekkie loopt achter de verhuizers aan. ‘Ik ga kijken waar ze die poppen neerzetten. Ga je mee?’

Sproet aarzelt. Liever ging hij naar de kinderboerderij verderop. Een paar weken geleden zijn er biggetjes geboren. Hij is benieuwd hoe groot die nu zijn. ‘Spekkie, zullen we...’ begint hij.

Maar ze staat al bij het hekje van JP’s tuin.

De schuifdeur van de werkkamer staat open en de etalagepoppen worden voorzichtig binnen neergezet.

‘Jullie mogen wel even komen kijken,’ klinkt het dan. Het is JP.

‘Nou, heel graag,’ zegt Spekkie beleefd. ‘Toch Sproet?’

‘Eh, ja hoor,’ mompelt hij.

Even later staan Spekkie en Sproet in een ruime werkkamer. Er valt niet alleen licht binnen door de grote schuifdeur, maar ook door twee koepels in het dak.

‘Fijne plek, hè? Ik heb er extra veel glas in laten maken,’ legt JP uit. ‘Zo heb ik lekker veel licht als ik aan het werk ben.’ Hij speldt een lap stof vast om een paspop. Het is een vrolijke stof, met geborduurde bloemetjes. Spekkie voelt er voorzichtig aan. ‘Hier zou ik wel een bloes van willen.’

‘Nou, je hebt een goede smaak.’ JP grinnikt en haalt een tekening uit een map. ‘Kijk, ik heb net een nieuwe jurk ontworpen. Het bovenstuk wil ik van die stof met de bloemetjes maken. En de rok maak ik dan van een gladdere stof.’

‘Lijkt me mooi,’ zegt Spekkie.

JP knikt. ‘Dat denk ik ook. Maar ik moet wel flink doorwerken, want over drie weken is er een belangrijke modeshow. Dan kunnen de klanten al mijn jurken en jassen en broeken zien.’

‘Maakt u alleen kleren voor vrouwen, of ook voor mannen?’ wil Spekkie weten.

Voordat JP antwoord kan geven, wordt er op de deur van de kamer getikt.

‘Mag ik even storen?’

Een man met een gereedschaps-kist komt binnen. Hij draagt zijn haar in een staart. En achter zijn oor zit een dik, rood potlood.

‘Ha Jan-Paul,’ zegt hij opgewekt. De mode-ontwerper kijkt hem verbaasd aan. ‘Sorry, ik ken je niet. Wie ben je?’

‘Maikel!’ antwoordt de man met een brede glimlach.

Zou hij JP eerder hebben ontmoet? denkt Spekkie. Het lijkt wel bijna zo.

Maar JP lijkt niet echt geïnteresseerd. ‘Oké, Maikel: wat kom je doen?’

Een uitnodiging

Maikel heeft nog steeds een grote glimlach op zijn gezicht. 'Jan-Paul, ik vind het zo bijzonder dat we...'

'Momentje.' JP haalt zijn telefoon uit zijn zak en kijkt op het scherm. 'Sorry, dit moet ik even beantwoorden.'

Hij loopt naar het raam en er volgt een gesprek over de modeshow. Over stoffen die besteld moeten worden en dat soort zaken. Spekkie bekijkt intussen de grote kast aan de muur. Ze ziet open vakken, maar ook veel laden. Zouden die zijn voor de stoffen waarmee JP werkt? Meestal zit stof op een rol, dat zag ze een keer op de markt. En als je modeontwerper bent, heb je

vast veel rollen nodig.

Sproet probeert een stoel op wieltjes

uit. Echt handig,

je kunt er helemaal mee rond draaien.

Hij zet zich hard af en roetsjt een heel eind de kamer door. Haha, dit is leuk! Zo'n stoel wil hij ook wel bij zijn bureau.

Maikel haalt intussen wat gereedschap uit zijn kist.

En dan eindelijk is JP klaar met bellen. Hij noteert wat in zijn agenda en vraagt dan opnieuw aan Maikel: 'Dus, wat kom je precies doen?'

De klusjesman kijkt nogal teleurgesteld, dat valt Sproet wel op.

'Ik, eh... ik moet nog een paar planken in de kast maken. En een lamp ophangen. Heeft de aannemer dat niet gezegd?'

'Nee, ik weet van niks. Dus nog niet alles is klaar? Hm, dat valt me tegen. Zaterdag wil ik de hele buurt uitnodigen.' JP zucht nogal overdreven. 'Nou, ga dan maar snel aan het werk.'

Maikel lijkt nog wat te willen zeggen, maar JP heeft zich al omgedraaid.

'Oké, dan,' mompelt Maikel en hij haalt een rolmaat uit zijn broekzak.

Steeds als hij iets heeft opgemeten, noteert hij het met het rode potlood in een klein boekje. En als hij weer doorgaat met meten,

stopt hij het potlood terug achter zijn oor. Spekkie vindt het grappig om te zien. En ook slim bedacht. Zo raak je het potlood niet gauw kwijt.

‘Hé, Spekkie. Jij woont toch ook in deze straat?’ vraagt JP ineens.

‘Ja. Op nummer 4, samen met mijn moeder.’

‘Nou, dan weet je het alvast,’ zegt JP. ‘Zaterdagochtend wil ik de buurtbewoners uitnodigen op de koffie. De verbouwing heeft best voor overlast gezorgd.’

Spekkie grinnikt, dat is zeker zo. Ze denkt aan de grote container die een hele tijd op de straat stond. Niemand kon daar toen parkeren. Veel burens hebben erover geklaagd.

‘En jij? Waar woon jij?’ vraagt JP nu aan Sproet.

‘Een paar straten verderop,’ legt hij uit.

‘Maakt niet uit. Jij bent natuurlijk ook welkom.’

‘Leuk,’ zegt Sproet. ‘Ik zou zaterdag toch al afspreken met Spekkie, want mijn ouders moeten ergens heen.’

‘Ik zorg dat er limonade is,’ zegt JP. ‘En hopelijk is deze kamer dan helemaal ingericht. Dan kan ik de buurt laten zien wat voor werk ik doe.’

‘Dat zal mijn moeder wel interessant vinden,’